

✱

Mirko Pretnar: Vesela pesem.

✱

«Da bi odpuščanja prosili.»

Pijani glas je sirovo pristavil: «Zdaj pa še dekleta na boben.»

In smeh je dekletoma užgal sramotilni žig.

Kriknila je Marta, pognala se kvišku, planila v izbo smrti in udarila Zamido ploskoma v lice.

Nato je čutila prijem grobih rok in zavedela se je šele zvečer.

«Zdaj greva!» je dejala rezko in tiho.

«Ostani, Marta! Kako bi sama. Malo prej je bil Zamida tu in mi obljubil, da ostaneva lahko v tej sobici.»

Marta ni verjela svojim ušesom.

«Križ božji, Ana!»

«Marta, jaz ne morem nikamor. Ti greš k njemu. Pa zaradi Fridolina...»

«Ana, uboga Ana. Dal Bog, da te Zarnik odreši sramote in prekletstva.»

In ni je pustila, da bi jo spremila. Dvoje vlažnih oči ji je sledilo iz okna nekdanje Gornikove domačije. (Dalje prih.)

Mirko Pretnar:

Vesela pesem.

Saj v gorah so še plazovi,
v gozdih ptice se mude
zbujajoče in kljujoče,
še pred durmi kača spi.

Ogenj ni se vzpel še v sleme,
voda vdrla ni čez jez,
ni spodjedla brega reka,
ni sesul se stari stolp.

Smo v dolini in smo srečni,
plahuta nad nami mir,
veter veje skozi špranje
duri, ki zaprte so.

Streha naša senco daje
trudnim in upehanim,
polja nam cveto ob reki
ura v stolpu meri čas.

Vem, da v daljah stopa oni,
meri, meri strogo čas...;
kdo je zdrknil na koleni:

«O, ne sodi strogo nas!...»